

נחושת ומחצלת או שתיים. את הדוד ממלאים מים, מכני-
סים לתוכם עפר, ביד נדיבה וללא קימוצים ולבסוף — חיטה.
משקיעים יד עד המרפק לתוך "מרק" סמיך זה ובוחשים
בו זמן מה עד שזרעי העשבים הקלים מהחיטה, עולים
וצפים על פני המים הכבדים בשל העפר שהושם לתוכם ואי-
לו החיטה שוקעת מטה. ואז שולים ומוציאים — בכף היד או
בפיסת פח חרורה — מכשיר מעשה חושב שהותקן במיוחד
לכך — את הזרעים הצפים. על פעולה זו חוזרים מספר
פעמים עד שלא נותרו כמעט זרעוני עשבים, מוציאים את
החיטה אל הגיגית, שוטפים וחוזרים ושוטפים במים נקיים,
ופורשים על המחצלת לייבוש. כך היתה החיטה מוכנה ל-
בירור כמסופר לעיל. אך בכך לא תמה הפרשה. יש לטחון
את החיטה לקמח.

בסמוך למושבה, בואדי, באחד מאשדות המים הקרוי
עד היום "הטחנה", אם גם אינה קיימת עוד — היתה
טחנה ערבית בעלת ריחיים גדולים עשויים אבן בזלת שהיו
מונעים בכוח המים. הטכניקה של הטחנה לא היתה מסור-
בכת וגם "המנוע" היה פשוט ביותר. היה זה גלגל עץ גדול
שהותקן מתחת למפל המים, מסתובב בכוח הזרם ומניע
את רכב הריחיים. מוט עץ שהיה הטוחן תוקע בין שלבי
הגלגל, היה המפתח הפותח ומפעיל את הריחיים או סוגר
ועוצרם. הטחנה עצמה — מבנה אבן לא גדול מחובר אל
צלע הוואדי ורצפתו מטוייחת למשעי. הריחיים נתונים בתוך
שקע גדול המהווה מעין תעלה מסביבם — בית הקיבול ל-
קמח. את הגרעינים שופכים לתוך משפך עץ מרובע התלוי
מעל הריחיים, גזר עץ מחובר בקצהו האחד אל המשפך
וקצהו השני נוגע באבן הרכב ומטלטל קלות, ע"י תנועת